

Chuông Gió Màu Tím

“Em sẽ chờ, cho đến ngày anh nói yêu em!”

Ký ức

Mấy đứa bạn thân vẫn bảo Nga là mẫu con gái chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, truyện tranh và phim ảnh. Nghĩa là nhạy cảm quá, lãng mạn quá, chung tình quá! Nga chỉ cười. Nga cũng có muốn thế đâu, nhưng biết làm sao được, tại vì đó là Nga và... cũng tại vì đó là Sơn.

Nga gặp Sơn trong kỳ thi học sinh giỏi năm lớp 4. Nói ra thì chẳng ai tin nhưng ngay từ ánh mắt đầu tiên Nga đã đổ Sơn, đổ đứ đừ đừ. Chuyện say nắng trẻ con tưởng thế là xong nhưng chắc là duyên phận nó không buông tha Nga(!) nên giữa học kỳ II, Sơn chuyển đến. Trường của Nga, lớp của Nga.

Sơn đẹp trai, học giỏi. Nhưng tính tình đáng ghét không chịu được. Thế mà Nga vẫn thích Sơn, thích đến phi lý, thích đến không chịu nổi(!). Thích đến mức Nga đâm ra cáu cả với bản thân, cáu vì không dám nói, cáu vì sao Sơn lạnh lùng thế, sao chẳng bao giờ biểu lộ chút ít rằng Sơn cũng thích Nga!

Lên cấp II, vẫn chung lớp và Nga vẫn thích Sơn. Nhưng Sơn không còn lạnh lùng nữa, Sơn quay sang... thích một cô bạn khác. Nga xé tan cuốn nhật ký đầy những dòng chữ về Sơn, quệt nước mắt và tự nhủ rằng lần này sẽ ghét Sơn thật, ghét mãi mãi.

Sang cấp III, hai đứa chung trường nhưng khác lớp. Hình như Nga đã quên Sơn thật rồi, chỉ thỉnh thoảng vẫn lảng tai nghe khi biết Sơn có bạn gái, chỉ thỉnh thoảng vẫn cười khi gặp Sơn trên đường. Trái tim con gái mới lớn mềm lảm, thích lưu giữ kỉ niệm như món đồ yêu thích để lâu lâu lôi ra ngắm nghía và mỉm cười.

Nga đỗ ĐH. Ngày chia tay ngôi trường quen thuộc, Nga mua một chiếc chuông gió màu tím, treo lên khung cửa sổ ngập gió và nắng. Tiếng chuông leng keng leng keng mỏng tang, trong vắt. Nga gửi một phần ký ức vào tiếng chuông ấy để gió cuốn đi, cuốn xa, xa mãi.

Chuông rung

Ba năm trôi qua, Sơn đã gần như hoàn toàn biến mất khỏi ký ức của Nga, chỉ thi thoảng, rất thi thoảng thôi mới lại xuất hiện trong giấc mơ nhạt nhòa của thiếu nữ như vệt nắng buống bình cuối chiều dùng dằng chưa tắt hẳn. Giờ đây Nga có thể vừa đi bộ vừa thản nhiên bàn tán trên đũa với hai con bạn thân về cái ngày xưa cũ kỹ và ngốc nghếch ấy. Vậy mà...Sơn không để cho Nga yên. Giữa lúc câu chuyện đang sôi nổi, Sơn dừng xe, xen vào giữa ba cô gái:

- Chào, lâu lắm không gặp!

Chỉ thế thôi mà tim Nga chùng chành. Khi hai con bạn rất tự nhiên thoải mái hỏi Sơn đủ thứ chuyện thì Nga hầu như im lặng. Sơn khác quá. Trước mặt Nga là một chàng thanh niên đã hoàn toàn trưởng thành, ánh mắt rắn rỏi, bờ vai vững chắc. Nga cảm thấy nước mắt chực trào ra đến nơi. Sơn vẫn cười, còn hỏi Nga có người yêu chưa. Nga lắc đầu. Nga cố cười một cái mà không nổi. Đã 3 năm rồi, 3 năm Nga không gặp Sơn dù hai đứa học ĐH chung thành phố. Hốt nhiên con bạn đáng ghét (hay đáng yêu) chỉ về phía Nga, giọng nửa đùa nửa thật:

- Ông có rảnh thì đưa nó đi chơi với! Nó dờ hơi lắm, ở giữa thủ đô mà chẳng chịu hưởng thụ gì cả, suốt ngày chỉ sách vở.

Sơn gật gật, quay sang nháy mắt với Nga một cái. Nga lặng đi, bỗng nghe trong đầu hình như có tiếng leng keng. Gió cuốn đi tiếng chuông gió và rồi lại trả lại, nguyên vẹn.

Bước tới

Nga không còn là con bé con học lớp 4 nữa, cũng không còn là cô nữ sinh cấp II cấp III. Nga yêu và muốn được nói ra tình yêu ấy. Chỉ cần một lần với tất cả khắc khoải tích tụ bao năm và toàn bộ can đảm có thể gom góp. Dù cánh cửa mở ra hay khép lại thì Nga tin rằng từ nay có thể nhẹ lòng bước tiếp mà không cần phải ngoái nhìn về phía sau nữa. Cánh cửa vẫn khép. Nga khóc thêm một trận rồi mỉm cười, tháo chiếc chuông gió khỏi ô cửa sổ. Hôn nhẹ lên ngôi sao màu tím, Nga thì thầm: “Tạm biệt!”. Chiếc chuông được đặt vào ngăn kéo cuối cùng, khoá chặt.

Xuất phát

“Sơn buồn quá! Nga có thể chia sẻ nỗi buồn với Sơn không?”

12h đêm. Màn hình điện thoại loé sáng, phả vào khuôn mặt ngái ngủ của Nga màu xanh chập chờn. Không chủ định nhưng Nga vẫn bật dậy đọc đi đọc lại tin nhắn ngắn ngủi.

Những con chữ như xô lệch nhau. Kể từ sau khoảng thời gian ấy hai đứa y như hai dòng kẻ song song, không có giao điểm. Nhưng giờ đây Sơn tìm Nga. Linh cảm con gái trong Nga

rung lên. Những ngón tay lẩy bẩy, trượt khỏi bàn phím.

- Sơn đây –Sơn gọi thẳng, không đợi mail hồi đáp- Nga ngủ chưa?
- Chưa –Nga đáp, hoàn toàn tỉnh táo.
- Vậy Nga nói chuyện với Sơn một lát nhé?
- Ừ!

Sơn gặp chút chuyện Nga ạ. Nhưng Nga đừng hỏi là chuyện gì nhé! Chỉ biết là giờ tâm trạng Sơn y như tờ giấy nhàu nhĩ, cần có người giúp vuốt thẳng lại. Ở cái nơi xa lạ này chỉ có mình Nga là người quen cũ, biết Sơn lâu nhất thôi.

Suốt phần còn lại của đêm hôm ấy Nga hầu như chỉ lắng nghe. Sơn nói toàn chuyện linh tinh, tràn từ chuyện này sang chuyện khác. Nỗi buồn như cốc cà phê đặc, khó uống đến mấy nhâm nhi mãi cũng phải cạn. Khi mặt trời hắt tia nắng đầu tiên lên bề cửa sổ thì Nga đặt mobile xuống, đứng dậy mở ngăn kéo cuối cùng ra. Chiếc chuông gió vẫn nằm yên tĩnh, hắt lên màu tím trong suốt đến lạ lùng. Nga treo chiếc chuông lại chỗ cũ. Không có gió nhưng những ống kim loại vẫn va vào nhau kêu leng keng leng keng.

Hành khất

“Em yêu, chào buổi sáng !”

- “Em yêu, chúc ngủ ngon !”

Rất nhiều lần Nga tự hỏi không biết mình có phải là một cô gái quá dễ dãi trong tình yêu không, bởi một cái ôm đã đủ để Nga ở bên Sơn vô điều kiện, bởi chỉ cần hai tin nhắn suốt cả ngày đã làm Nga vui sướng đến điên lên. Nhưng không phải thế. Chẳng ai biết Nga thêm được nghe nhiều thật nhiều câu yêu thương ra sao, thêm được trò chuyện nhắn tin thật lâu cho thỏa nỗi nhớ nhưng thế nào. Thế mà Nga vẫn luôn phải giữ vẻ thẳng băng tuyệt vời, hài lòng với những gì nhận được. Ngay cả khi Sơn không liên lạc gì suốt vài ba ngày. Ngay cả khi những tin nhắn quan tâm không được hồi đáp. Ngay cả khi Sơn cẩu kính giận dữ vô cớ. Và ngay cả khi Sơn chưa bao giờ nói được với Nga một lời yêu hoàn chỉnh. Trong tình yêu ai yêu nhiều hơn sẽ là kẻ yếu thế. Nga chưa khi nào tính toán kiểu ấy, nhưng giờ đây... Không, Nga không hối hận vì đã dành tình cảm cho Sơn. Chỉ có điều Nga không muốn làm một kẻ hành khất, nghèo túng đến mức phải đi mòt tình yêu và hạnh phúc từ người khác.

Sinh nhật Nga. Nga chọn chiếc váy trang nhã thậm chí còn trang điểm đôi chút và hội họp chờ đợi. Sáng, trưa, chiều rồi chiều tối. Niềm háo hức dần dần theo mỗi phút lạnh lùng trôi qua. Đến khi trời tối hẳn thì Nga không chịu nổi nữa. Nga lên xe, phóng tới chỗ trọ của Sơn. Sơn về muộn. Thấy bóng Nga đứng im lặng bên cánh cửa, Sơn ngạc nhiên rồi khó chịu:

- Sao em tới mà không báo trước?

- Anh ăn tối chưa? –Nga không trả lời mà hỏi lại.

- Chưa

- Vậy anh mở cửa đi. Em sẽ nấu bữa tối. Em mang đồ tới rồi.

Nga giờ chiếc túi nặng trĩu lên, nói. Bữa ăn diễn ra trong im lặng. Đang gấp vào bát Sơn miếng nem rán, Nga bỗng dừng lại, hỏi một câu, giọng nhẹ tênh:

- Em có làm phiền anh không?

Sơn ngẩng lên, ngạc nhiên rồi ú ớ. Nga cười:

- Em đùa thôi!

Bữa tối kết thúc, Nga dọn dẹp gọn ghẽ rồi xách túi ra về. Bước ngang qua cửa, Nga đột ngột dừng lại, chùng như bỏ quên món đồ nào đó:

- Này anh không biết đâu, em thích anh từ hồi năm lớp 4 cơ đấy!

Nga lại cười nhưng lần này không kèm câu “em đùa thôi” đằng sau nữa. Còn Sơn sững ra như một thằng ngốc lần hai. Nga vẫy tay, bước ra sân lấy xe phóng đi. Không ai biết làn gió lạnh đêm đó đã lau khô rất nhiều nước mắt trên gò má trắng xanh. Suốt đêm ấy Nga ngồi rất lâu bên khung cửa sổ. Tiếng chuông gió yếu ớt lúc có lúc không. Mobile liên tục loé sáng báo cuộc gọi lỡ và tin nhắn. Đêm nay ít gió quá. Ừ, dù chuông tha thiết muốn ngân vang nhưng đâu phải lúc nào gió cũng thổi đúng không?

“Anh có yêu em không?”

Ốc sên

Sau tin nhắn cuối cùng ấy Nga không gặp Sơn nữa. Như chú ốc sên cô độc Nga rúc sâu vào cái vỏ của mình, tự gặm nhấm và hàn gắn vết thương. Sơn vẫn liên tục gọi điện, gửi tin, email thậm chí thông qua bạn bè tìm cách gặp Nga. Nga biết hết, thậm chí cũng có lúc mềm lòng, định nhượng bộ nhưng rồi kịp kềm lại, tự nhắc nhở bản thân phải kiên cường hơn. Một tháng sau, Nga đọc được những dòng comments trên blog:

“ Anh xin em. Anh sắp phát điên rồi!”

Nga đọc đi đọc lại dòng chữ ngẩn ngui rồi rút điện thoại, bấm số của Sơn. Cho một cuộc hẹn.

Sơn đến rất sớm. Chiếc bàn quen thuộc vẫn trống trơn. Sơn ngơ ngác ngó quanh, cố tìm kiếm một bóng dáng thân yêu.

- Thừa anh là Sơn?

Tiếng người bồi bàn vang lên sau lưng.. Sơn ngoảnh lại. Anh ta đặt vào tay Sơn một hộp giấy nhỏ, nói:

- Có người gửi cho anh thứ này.

Sơn quay lại chỗ ngồi, lặng yên ngắm chiếc hộp một lát rồi mới cẩn thận mở ra. Bên trong là một chiếc chuông gió màu tím tuyệt đẹp. Khi Sơn nhắc nó lên

những ống kim loại khẽ va vào nhau tạo thành âm thanh mảnh dẽ trong trẻo. Đáy hộp còn một tấm burl thiếp gấp đôi.

“Sơn anh đừng giận khi em lần trốn không ra gặp mặt anh. Em cần có thời gian để lấy lại sự bình ổn cho bản thân. Hơn nữa, nói ra thì xấu hổ, em sợ chỉ cần thấy mặt anh là em sẽ lại nhào vào vòng tay anh mất. Bởi em còn yêu anh nhiều lắm! Nhưng nếu như thể liệu tình yêu của chúng mình có khác đi không hay lại đi vào lối mòn như cũ, cứ mãi dằn vặt và làm tổn thương lẫn nhau. Anh hãy cho em, cho anh và cho cả tình yêu của chúng mình thêm chút ít thời gian nữa nhé. Anh biết không Sơn, tình yêu đích thực ấy, cũng như âm thanh của chuông gió, mỏng mảnh đẹp đẽ và cũng thật khó nắm bắt. Nhưng nó chẳng bao giờ mất đi cả, chỉ cần có gió thì chuông gió sẽ lại kêu”.

Sơn lặng đi, cảm thấy giọng nói dịu dàng của Nga, trái tim tha thiết của Nga đang rất gần đây.

Chờ

Từ hôm ấy bên khung cửa sổ của một chàng trai có treo một chiếc chuông gió. Lần này đến lượt chàng trai chờ đợi, chờ ngày có gió thổi và chuông gió lại kêu.